

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

ROI VÀO LƯỚI TÌNH

Vào một buổi hoàng hôn có một cỗ xe ngựa chạy phon phon trên đường phố. Giờ này ngoài đường vắng tanh vì thuộc lộ trình ra ngoại ô, lại nhằm vào mùa đông trời tuyết băng giá, cảnh vật hoang vắng tiêu sơ, không lai vãng bóng người bóng ngựa.

Đâu còn ai muốn nghêu ngao giữa mùa tuyết giá vào buổi hoàng hôn khi ánh thái dương khuất bóng? Giờ này là giờ của mọi người xúm xít bên lò sưởi để nói dăm ba câu chuyện tào lao. Hoặc giới trưởng giả thì đang vây cuộc cờ hay nhâm nha chén rượu.

Nhưng cỗ xe ngựa lộng lẫy sang trọng này lại chạy ngược chiều với kinh thành hoa lệ BaLê để đi về đâu? Nếu ai vô tình trông thấy chắc phải lăm ngạc nhiên. Người đánh xe ăn mặc đúng nghi cách, nét mặt lạnh băng băng. Không hiểu có phải vì trời rét căm căm, hay vì cuộc hành trình quan trọng nên hẳn có sắc mặt lạnh?

Bên trong cửa kiến sau lớp màn nhưng có một phụ nữ trẻ đẹp. Nàng ngồi tựa lưng nơi băng ghế bọc lông thú, nét mặt dăm chiêu. Đối mặt với nàng ở băng ghế bên kia là một người đàn ông quá tứ tuần, ăn mặc theo vương giả.

Người phụ nữ thấy xe đã chạy một lúc khá lâu ở một vùng hẻo lánh thì trên mặt thoáng chút lo âu. Nàng mặc chiếc

áo màu hồng nhạt bằng sa tanh, với những đường viền kim tuyến óng ánh. Chiếc áo rộng cổ phoi bày một phần bộ ngực nõn nà trắng mịn, được trang sức bởi một vòng ngọc trai quý giá đặc tiền. Nàng khoác áo choàng cùng màu với chiếc áo trên người nàng càng làm nổi bật nhan sắc. Trông nàng không khác gì đoá hoa hồng buổi sớm.

Chỉ có điều đó hoa bằng xương bằng thịt đó tuy mang lớp áo lông lấy sang trọng, tuy ngoài mặt xinh tươi kiều diễm, mà trong lòng như một cuộn tơ rối!

Nàng chính là MaiAnh!

Từ khi bị Thân vương bắt gặp bức mật thư MaiAnh gửi cho Bộ trưởng cảnh sát, nghề mật vụ bất đắc dĩ của nàng bị lộ tẩy. Nàng đành chấp nhận điều kiện của chủ nhân để được yên thân.

Cũng may điều kiện ông ta đưa ra cho đến nay nàng chỉ phải đi hát ở tư gia của giới hoàng thân quốc thích. Tiếng hát của nàng được nhiều người biết đến, được giới trưởng giả yêu chuộng, ca ngợi. Nhờ đó nàng tạm quên những phiền toái trong đời và hy vọng ngày mai trở thành danh sĩ để có thể thoát khỏi thứ xiềng xích vô hình của những tay chính trị cáo già...

Chiều nay khác với thường lệ. Thân vương cho nàng biết sẽ đưa nàng đến hát ở nhà một người bạn thân của ông ta. Nàng phải mặc áo màu hồng, vì người này thích phụ nữ mặc áo hồng.

MaiAnh răm rắp làm theo lệnh chủ mà không hỏi người ấy là ai? Ở đâu?

Khi xe ngựa bỏ xa thành phố đi về miền quê, MaiAnh bắt đầu lo. Nàng không biết Thân vương đem nàng đi đâu? Phải chăng nàng đi hát như thường lệ rồi trở về? Hay ông còn có âm mưu gì khác?

Từ hơn hai tuần qua nàng vẫn bị chiếc xe đen theo dõi, mặc dù nàng đã báo cáo cho PhuXê. Nhưng hình như cảnh sát không đếm xỉa đến sự lo âu của nàng! MaiAnh có linh tính như mình sẽ gặp hiểm nguy khôn lường.

Mỗi lúc lòng kinh sợ dâng cao, nàng bỗng nhớ đến lời khuyên của ĐạtSơn. Nàng muốn đi theo chàng đến chân trời mới lạ kia để sống cuộc đời bình yên. Nhưng đối với người đàn ông này, tình cảm và lý trí của nàng không được thuần nhất.

Một hôm có dịp lấy xe ra khỏi nhà để lo việc cho Vương phi, xe vô tình chạy ngang qua khách sạn ĐạtSơn đang ngủ, MaiAnh bỗng muốn xuống xe chạy tìm người ấy... Nhưng lý trí nàng lại bảo: «MaiAnh ơi! Đừng ngu dại mà nghe lời dụ dỗ của tên giang hồ lãng tử ấy. Xứ Mỹ xa vời kia chưa chắc tốt đẹp như lời thêu dệt của hấn ta đâu!»

Thế là nàng không nghĩ đến anh chàng nước Mỹ nữa! Nàng lại tiếp tục làm «nghề gián điệp» cho PhuXê! «nghề ca hát» cho Thân vương! «nghề đọc sách và chạy việc» cho Vương phi!

Sáng nay nàng bỗng nhận được ít chữ của tên lãng tử. Thư gửi không ký tên, tóm tắt như vậy:

«Tôi còn ở lại đây một tuần thôi. Xin cô hãy nghe tôi là bỏ chốn hiểm nguy. Thời gian cấp bách lắm rồi.»

Bức thư bị MaiAnh vò nát và quăng vào sọt rác sau khi nở nụ cười châm biếm. Bây giờ gặp nỗi lo âu MaiAnh nghe chút ân hận và giận mình sao không gặp chàng ta một lần nữa xem sao?

Trong bụng vừa ân hận vừa lo âu, sắc mặt đang tươi nhuận của nàng lúc bấy giờ vụt dàu dàu tâm sự... Không đành lòng được nữa, nàng lên tiếng đánh thức Thân vương:

- Tại sao chúng ta đi về miền quê xa lắc như thế này? Ngài có thể cho thiếp biết chúng ta đi đâu không?

Thân vương mở mắt ra chậm rãi trả lời:

- Không lâu lắm đâu! Chúng ta sẽ đi đến làng SenSanh-Lâu. Ở đó người bạn của ta có một dinh thự nhỏ dùng làm chỗ trú ngụ mỗi khi đi săn.

Câu giải bày của Thân vương không xóa tan được nỗi thắc mắc lo sợ của MaiAnh. Bởi cho đến hôm nay Thân vương đưa nàng đến các dinh thự ở BaLê để hát. Đêm nay đưa nàng đến một vùng hẻo lánh, nơi săn bắn giữa mùa đông tuyết giá quả là một việc bất thường!

Nàng nghe trong lòng bồn chồn không yên, nên lại hỏi:

- Có nhiều người ở đó không? Và sẽ có những ai, thưa Ngài?

Thân vương không trả lời ngay, mặc dù câu hỏi không có gì gúc mắc. Ông đắn đo một lúc mới đáp:

- Thật ra thì không có nhiều người tối nay. À, ta cũng cần cho nàng biết là tối nay nàng sẽ không tham dự dạ hội, dạ yến, mà chỉ viếng một người có tên ĐờNi.

MaiAnh chau mày hỏi:

- ĐờNi thế nào?

Ý nàng muốn nói ĐờNi là họ, còn tên là gì? Thân vương hiểu ý nên đáp:

- ĐờNi suông vậy thôi! Cô không cần biết tên của bạn ta làm gì! Ông ấy là một người giàu có, nhiều quyền thế... Nhưng hiện tại đang gặp điều bất hạnh... Một cái tang trong lòng! Ta mong nàng có thể đem tiếng hát an ủi con người đau khổ ấy.

MaiAnh mỉm cười, hỏi nhỏ:

- Thiếp ăn diện diêm dúa như đi dự dạ hội, sao lại đến gặp một người đang có tang? Ngài không nghĩ là chướng mắt chủ nhân sao? Phải như Ngài nói trước, thiếp đã không ăn mặc như thế này.

Thân vương lắc đầu:

- Không đâu! Cái tang người ấy mang trong lòng chớ không bên ngoài. Nỗi đau khổ người ấy y như một người đi trong bóng đêm cần ánh thái dương. Nàng sẽ là vàng thái dương cho con người bất hạnh đó.

Thân vương tâm tình về người bạn đau khổ của mình, MaiAnh nghe như ông không nói lời chân thật. Tự nhủ:

«Một người có tang, hiện ngụ tại một lâu đài nhỏ, nơi vua chúa ngày xưa dùng chỗ để nghỉ ngơi đi săn. Nàng lại phải ăn mặc trịnh trọng diêm dúa để hát cho người ấy nghe.»

Càng suy luận MaiAnh càng thấy lời nói của Thân vương thật khó tin ! Điều đó khiến nàng càng tò mò muốn biết con người bí ẩn đó là ai?

Nàng nghĩ:

«Một người làm bạn thân tình với một vị Vương gia, nhất định không phải là nhân vật tầm thường!»

Lặng một lúc nàng lại lên tiếng:

- Kính hỏi Vương gia! Vì sao Ngài lại chăm sóc quá độ với một người bạn thường dân như vậy?

- Người ấy không tầm thường đâu! Người ấy hơn tất cả những người bạn của ta.

- Thế tại sao những lần họp mặt bạn bè trong các buổi dạ yến, Ngài không mời người ấy?

- Tại vì... tại vì người ấy không thích.

Sợ MaiAnh lại hỏi quanh quẩn khiến ông không thể trả lời, ông vờ nghiêm mặt nói:

- Thôi nàng đừng hỏi này nọ nữa. Nàng có bằng lòng hát cho bạn ta nghe không?

MaiAnh nhếch môi cười, một nụ cười châm biếm! Cũng may trong bóng tối, Thân vương không nhìn thấy. Nàng đáp:

- Dĩ nhiên là đêm nay thiếp phải hát cho người bạn của Thân vương, cũng là bản phận và điều kiện thiếp phải làm mà? Thiếp chỉ hy vọng người đó không thuộc loại xấu xa, tội phạm...

Thân vương ngắt lời:

- Những hạng người nàng nêu ra đó... sao có thể làm bạn với ta chứ? Tốt hơn nàng đừng tưởng tượng lời thôi nữa!

Ông vụt hạ giọng nhỏ nhẹ nói:

- Người đàn ông nàng gặp tối nay không mang cái tên quý phái, nhưng là một kẻ đau khổ đáng thương. Nàng nên thương xót cảnh tình của người ấy, giúp ông ta tìm được nguồn vui trong đời.

Ông vụt đổi giọng nói tiếp:

- À, mà này! Chuyến đi tối nay nàng không được viết báo cáo cho PhuXê đó nhé?

MaiAnh ngoan ngoãn, đáp:

- Vâng! Thiếp xin tuân theo lệnh Ngài, sẽ không làm báo cáo và sẽ cố gắng hết sức để làm vui lòng bạn của Ngài.

Thân vương mỉm cười:

- Được! Nghe nàng hứa như vậy ta cảm ơn lắm.

Cỗ xe hình như đang chạy trên con đường dốc. Người đánh xe chắc phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho ngựa không bị tuột. Thân vương và MaiAnh cũng không còn gì nói với nhau.

MaiAnh chợt nhớ đến chiếc xe đen và tự hỏi:

«Hiện giờ bọn người đó vẫn tiếp tục theo dõi nàng hay đã bỏ cuộc?»

Dù sao ngồi bên cạnh một vị Vương gia có quyền thế này, nàng không lo sợ lắm.

Đang lúc MaiAnh nghĩ ngợi vẩn vơ, vó ngựa dừng lại, xe đã đến nơi.

Một lâu đài nhỏ hiện ra trước khu rừng thông. Từ khung cửa sổ của toà nhà tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy lớp tuyết phủ trên mặt sân.

MaiAnh xuống xe chưa kịp bước đi thì cánh cửa của toà nhà đã mở banh ra. Nàng theo chân Thân vương đi vào trong, thấy phòng ngoài chng đầy những lọ hoa tươi, hương tỏa khắp nơi. Ở đó còn có một lò sưởi lớn, ánh lửa lập loè đem khí ấm đó đây...

Vào bên trong khách sảnh... Bàn ghế đồ đạc quý giá, trưng bày thật thanh nhã. Lọ hoa hồng đặt cạnh rèm cửa sổ

màu xanh trời phơn phớt, tạo cho gian phòng khung cảnh dịu dàng thoát tục.

MaiAnh lưu ý chiếc đàn dương cầm thật đẹp bên cạnh cửa sổ. Nàng bước tới sờ mó lên phím đàn...

Điều nàng lạ lùng là bước chân của khách không làm kinh động đến chủ, nên cho tới lúc đó cũng chẳng thấy ai trong nhà ra đón khách?

Đang lúc MaiAnh thắc mắc thì cánh cửa phòng bên cạnh mở ra. Một người đàn ông xuất hiện...

Nghĩ rằng người này là bạn của Thân vương, người mà nàng phải đem hết khả năng trong lời ca giọng hát để giải tỏa nỗi đau thương sâu thẳm cho ông ta, MaiAnh đưa mắt nhìn kỹ...

Ông ta có vóc dáng vừa tầm, dung mạo trung bình, không đẹp, không xấu, toàn diện không có gì đặc điểm. Chỉ có một điểm khiến MaiAnh lưu ý là ông ta không mặc tang phục màu đen!

Người ấy nở nụ cười đơn đả chào khách, tay bắt mặt mừng với Thân Vương, vừa nói:

- Thân vương quả thật tới đúng hẹn!

Cùng lúc nói lời chào đón Thân vương, người ấy liếc mắt nhìn MaiAnh, rồi nhỏ giọng nói tiếp:

- Phải chăng cô nương này là người Thân vương giới thiệu với chúng tôi?

Thân vương cười tươi đáp:

- Đúng vậy ông bạn DuRóc ạ! Ông ĐờNi chưa tới sao?

- Phải! Ông ấy chưa tới. Trong khi chờ đợi, tôi xin dọn cho Ngài và vị cô nương này bữa ăn nhẹ nhé? Chắc Ngài đi đường xa vừa lạnh vừa đói rồi phải không?

Nghe cả hai người họ đối đáp, MaiAnh mới nhận ra người đàn ông trước mắt không phải ông ĐờNi!

Nàng nhủ thầm:

«- Hoá ra người bí mật kia vẫn chưa xuất hiện!»

Thói thường điều chi che che giấu giấu càng khơi động tính hiếu kỳ con người và MaiAnh không ngoại lệ. Nàng mừng tượng ông ĐờNi nào đó chắc đặc biệt lắm, nên lòng nôn nao muốn sớm nhìn mặt ông ta để xem ra sao?

Người có tên DuRóc đỡ lấy áo choàng của MaiAnh treo lên mắc áo. Rồi hướng dẫn nàng và Thân vương đến ghế dài cạnh lò sưởi, nói:

- Xin Ngài và cô ngồi chờ một chút, gia nhân sẽ dọn bữa ăn ra ngay.

MaiAnh lẳng lặng làm theo, không phản đối, cũng không lên tiếng hỏi han hay thắc mắc gì.

Nàng chồm tới gần lò sưởi, hơ hai tay vào lửa cho ấm, không lưu ý DuRóc đang chăm chăm nhìn nàng và láy mắt làm hiệu với Thân vương ra vẻ vừa lòng lắm.

Bỗng Thân vương lên tiếng:

- Tôi cảm ơn ông bạn đã có nhã ý mời tôi ở lại ăn tối. Tiếc rằng tôi có việc gấp phải về BaLê ngay. Xin gửi cô MaiLộ ở lại đây.

MaiAnh nhảy nhồm khỏi ghế khi nghe thấy Thân vương đứng lên và nói lời giã từ. Nàng sững sốt hỏi:

- Sao Ngài lại ra về? Lẽ nào Ngài định bỏ thiếp một mình ở đây?

Thân vương mỉm cười thân thiết, nắm tay nàng trấn an:

- Nàng không phải e ngại gì cả! Ta vì có chút việc khẩn cấp phải về nhà ngay. Nàng cứ ở lại đây hát xong rồi về sau. Ông bạn DuRóc sẽ đưa nàng về tận nhà.

DuRóc xen vào hỏi MaiAnh:

- Chắc tôi không làm cô sợ lắm?

MaiAnh gượng gạo đáp nhỏ:

- Không!

Nàng cố nở nụ cười để tỏ ra mình không bất lịch sự, nhưng sự thật nàng thấy khó chịu. Khó chịu không phải vì người đàn ông mang tên DuRóc, mà khó chịu vì không biết

Thân vương có mưu đồ gì? Tại sao ông ta mang nàng đến đây rồi vội vã bỏ đi? Tại sao ông không cho nàng biết trước mọi sự?

Dường như Thân vương đọc được nỗi lo âu trong lòng nàng nên ôn tồn giải bày:

- Nàng đừng nên lo lắng gì cả! Sự thật ta muốn bạn ta ngạc nhiên khi nghe tiếng hát của nàng bất chợt vang trong phòng này. Vậy khi nghe tiếng xe dừng trước ngõ, nàng làm như vô tình không hay biết, cất tiếng hát... Ta tin chắc bạn ta sẽ vô cùng ngạc nhiên và thích thú vì tiếng hát của nàng sẽ đưa bạn ta vào cõi mộng mơ... Ấy là ta có ý muốn tặng bạn ta một niềm vui bất chợt. Chỉ có vậy thôi! À, nàng đừng cho người ấy biết là chính ta đã đưa nàng đến đây đó nhé ?

Nghe lời giải thích của Thân vương, MaiAnh bớt nghi ngờ, song vẫn còn thắc mắc nên hỏi:

- Vì sao Ngài không muốn bạn Ngài biết mọi điều? Thiếp nghĩ, nếu ông ấy biết sự thật thì sẽ cảm kích tình bạn của Ngài đối với ông ấy.

Thân vương phì cười:

- Chính vì ta không muốn bạn ta biết nên mới bày cái trò bí mật này. Vậy nàng cũng đừng nói đừng kể lại điều gì nhé?

MaiAnh gật đầu tuân lệnh, nhưng vẫn không thể hiểu con người của Thân vương ! Nàng nghi ngờ có điều bí ẩn nào đó mà ông muốn giấu nàng. Nhưng nàng không rõ điều bí ẩn đó là vì ông ta, hay vì người bạn của ông, ông ĐờNi?

Thấy sắc mặt nàng vẫn còn ưu tư, ĐuRóc chen vào nói:

- Vương gia quả có nhiều ý nghĩ ngộ nghĩnh, nhưng chắc chắn chẳng có gì để cô MaiLộ phải lo lắng cả!

Thân vương nghe ĐuRóc nói giúp mình để trấn an MaiAnh nên rất vừa ý. Ông phát tay từ giã nàng, rồi theo ĐuRóc ra cửa.

Còn lại một mình MaiAnh nghĩ ngợi vẫn vơ... Nàng không hiểu ĐuRóc thân thuộc thế nào với chủ nhân ngôi nhà này? Là anh em ruột chẳng? Hay là anh em họ? Hay chỉ là bạn thân?

Một điều MaiAnh quyết chắc ĐuRóc không phải là gia nhân. Vì nàng để ý thấy cung cách ông ta khi nói chuyện với Thân vương, không giống hạng tôi tớ người hầu.

Nghĩ mãi vẫn tìm không ra giải đáp về vai trò ĐuRóc trong ngôi nhà này, MaiAnh chợt nhận ra ông ta không giống thường dân, tuy mặc thường phục mà tướng đi và cử chỉ y như một quân nhân.

ĐuRóc trở lại lần này với một người đàn ông khác. Chính là người hầu đến dọn bữa ăn cho nàng. Người này ăn mặc tươm tất, lịch sự theo kiểu gia nhân phục dịch các vương giả vua chúa.

Vừa thấy MaiAnh, ông ta trang trọng nghiêng mình chào. Thấy lối chào của gia nhân kiểu cách như vậy, MaiAnh lại càng thắc mắc lai lịch chủ nhân ngôi nhà này! Nàng nghĩ :

« Chắc chắn ông ĐờNi là người rất giàu có và ông cũng không phải là người dễ chịu. »

ĐuRóc ra lệnh cho người hầu:

- Người cứ dọn thức ăn lên bàn. Chính ta sẽ hầu tiếp cô nương này.

Người hầu vâng lệnh đặt mâm thức ăn lên bàn rồi rút lui. ĐuRóc liền mời MaiAnh vào bàn ăn. Ông ta bồi tiếp nàng chớ không ăn, viện cớ đã ăn rồi.

MaiAnh ăn qua loa một ít súp. Không hiểu người hầu rình rập ở đâu, thấy MaiAnh ăn xong vừa đứng lên, hấn ta lập tức mang tới một cái khay với chiếc khăn lau tay còn nóng bốc hơi và ngát mùi nước hoa. Hấn nói:

- Kính mời cô nương lau tay.

MaiAnh đón lấy và mỉm cười thay cho lời cảm ơn.

Từ lúc bước vào nhà này lòng nàng cứ mãi thắc mắc và nghi ngờ người nọ, việc kia... nhưng cứ mặc cho sự tình diễn tiến.

Cho đến phút đó, MaiAnh trông thấy sắc mặt của ĐuRóc và người hầu có vẻ khác thường, nên trong lòng cũng vô cùng hồi hộp, nghĩ rằng có lẽ chủ nhân sắp đến...

Nàng đưa mắt nhìn đàn dương cầm rồi hỏi ĐuRóc:

- Có phải tôi tự đàn khi hát không?

DuRóc lắc đầu, sắc mặt vô cùng khẩn trương. Ông ta lých quỳnh chạy ra ngoài một lúc dẫn vào một người đàn ông trẻ, tóc dài, thân hình gầy yếu. Người mới vào này không nhìn nàng, cũng không chào hỏi, đi thẳng tới đàn dương cầm ngồi chờ lệnh...

DuRóc nói với MaiAnh:

- Cô có cần căn dặn điều chi với nhạc sĩ về bản nhạc thì hãy nói rõ trước với ông ta. Có điều ông ta bị câm nên không thể trả lời, chỉ biết vâng lệnh thôi.

Lại thêm một ngạc nhiên mới về lối dùng người của chủ nhân! Sao lạ chọn một nghệ sĩ câm? Nếu ông ta không nói được thì làm sao nghe được để nàng căn dặn điều gì? Và lại một nhạc sĩ chơi đàn mà không nghe được thì làm sao biết đúng sai khi tay dạo trên phím? Quả thật là quái lạ! Khó tin!

Đêm nay MaiAnh có cảm tưởng như mình phiêu lưu mạo hiểm...

Ông ĐờNi là một nhân vật kỳ bí, một phú ông bất bình thường! Cái tên ĐờNi chắc là tên giả? Hay ông ta là người cầm đầu của đảng phái đối lập với Hoàng đế NãPháLuân? Có thể lắm!

MaiAnh nhớ... Bộ trưởng cảnh sát PhuXê từng nghi ngờ lòng dạ Thân vương TaLâyRăn. Vậy ông ĐờNi, chủ nhân lâu đài này là bạn của Thân vương, chắc hẳn cùng phe nhóm muốn lật đổ ngôi vị của NãPháLuân?

MaiAnh lại nghĩ xa hơn... Ông ĐờNi có thể là bạn với Nga hoàng và Anh hoàng, bí mật sang Pháp để tiêu diệt NãPháLuân, khôi phục nhóm cựu trào hoàng thất thời trước.

Ý nghĩ ấy khiến nàng nghe lòng rúng động, lên tiếng dò hỏi ĐờRóc:

- Ông ĐờNi sang Pháp lâu chưa?

ĐờRóc thoáng ngạc nhiên về câu hỏi của nàng. Lặng một khắc, ông ta mới trả lời nhát gừng:

- Ồ... cũng ít lâu...

MaiAnh vừa muốn dò dẫm thêm, chợt có tiếng vó ngựa dồn dập trước ngõ, rồi tiếng còi xe dừng bánh. ĐờRóc phát tay làm hiệu rồi hối hả chạy ra ngoài đón chủ.

Ông nhạc sĩ hoà ngay khúc nhạc. MaiAnh cũng lých quỳnh cất tiếng hát...

Giọng nàng thoáng nghe hơi run, nhưng thanh âm vẫn dịu vợi cao vút tràn ngập không gian...

*«Hạnh phúc đến âm thầm,
Hạnh phúc chợt ra đi,
Nỗi buồn ta còn đó...
Cuộc đời nào đáng chi?»*

Khúc tình ca lâng lâng, hợp cùng với giọng ca trong ấm đầy xúc cảm của một trang tuyệt sắc giai nhân chắc đã làm rúng động trái tim một người?

Người ấy vừa đi trờ tới... chột bàng hoàng dừng chân nơi ngưỡng cửa... chân không dám bước, hơi thở không dám buông !

Người ấy đứng im như pho tượng, mắt chăm chăm nhìn cô gái lạ, tưởng mình đang chiêm bao gặp nàng tiên kiều diễm.

Và «nàng tiên MaiAnh» vẫn say sưa hát theo điệu nhạc...

*«Ta bỏ mất tất cả
Chỉ còn mãnh tình si
Giòng sông xưa vẫn chảy
Trọn đời ta mê si...»*

Giọng ca và lời ca đã khiến «con người trần tục» đó thả hồn nơi bờ mộng bến mê nào...

Nàng đã ngưng hát lâu rồi mà âm thanh vẫn còn phưởng phất trong không gian... Mỗi mỗi một lúc sau có một tiếng nói thật xúc động phát ra:

- Tuyệt! Tuyệt! Nàng hát thêm bài nữa được không?

Bấy giờ MaiAnh mới quay mặt lại nhìn người vừa phát ra lời nói...

Một người đàn ông tuổi khoảng trên 30, gương mặt khá tuần tú, dáng dấp nhỏ thấp. Người ấy mặc chiếc áo đen bó sát thân hình và quần trắng với những đường viền đen. Hai ống quần bỏ bên trong đôi giày «bốt» cao đến gối. Trông người ấy có vẻ hùng dũng và uy nghi!

Không hiểu sao MaiAnh có cảm giác vô cùng gần gũi với con người xa lạ vừa mới gặp mặt này? Có lẽ vì ông ta vọng ngưỡng tiếng hát của nàng, khiến nàng cảm kích sinh tình? Hoặc giả bởi một lý do nào khác mà nhất thời nàng không giải thích được!

Tiếng sét của ái tình chẳng?

Tia mắt của người ấy làm tim nàng rộn ràng, mặt đỏ ửng lên. Nàng ấp úng muốn nói lời chào, nhưng tiếng nói không phát ra!

Người ấy không nghe nàng trả lời nên nhắc lại:

- Nàng hát thêm một bài nữa, được không?

Nàng gạt đầu và cất tiếng hát một bản nhạc mới, tựa đề là «Thú vị của tình yêu»:

*«Tình anh mênh mông như biển cả
Tình em bàng bạc như mây trôi
Đôi ta cùng...»*

Bài hát yêu đương chợt rung động theo chiều hướng của con tim, làm đôi mắt nàng và đôi mắt của người lạ tìm nhau... đôi lòng cùng xuyên xao giao động!

Người ấy chợt bước tới mấy bước, đôi mắt vẫn không rời đôi mắt của nàng. MaiAnh chợt nghe niềm cảm xúc trong lòng dâng lên... không thể hát tiếp được nữa! Rồi không hiểu tại sao lệ trên khoé mắt nàng chảy dài trên gương mặt mĩ miều...

Nàng khóc!

Nước mắt của giai nhân quả làm rùn chí anh hùng? Ông ĐờNi ra hiệu cho hai thuộc hạ rời khỏi phòng.

ĐuRóc và người nhạc sĩ khuất bóng rồi cả hai vẫn còn im lặng nhìn nhau...

Một lúc chợt thấy những giọt lệ còn đọng trên má nàng, ông ĐờNi lấy khăn tay của mình lau lệ cho nàng và nói bằng một giọng đầm ấm êm dịu:

- Khi tôi còn nhỏ, tôi thường tự hỏi: «Tiếng hát của mỹ nhân ngư như thế nào mà có thể mê hoặc lòng người?». Bây giờ nghe nàng hát, tôi mới biết bị tiếng hát mê hoặc không phải là không có.

ĐạtSơn BôFo cũng từng ví giọng ca của nàng như loài nhân ngư và muốn đem nàng về với biển cả, sóng nước, con tàu... Song nàng đã cự tuyệt!

Giờ ông ĐờNi cũng ví nàng như loài nhân ngư, khiến MaiAnh vụt nhớ đến ĐạtSơn...

Ông ĐờNi bấy giờ đã đứng sát bên nàng. Ông nhẹ nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh của nàng. Chợt ông hốt hoảng kêu lên:

- Sao tay nàng lạnh buốt thế này? Hãy mau đến gần lò sưởi cho ấm.

Ông vừa nói vừa dìu nàng đặt xuống ghế cạnh lò sưởi và hỏi:

- Nàng đã ăn uống gì chưa?

MaiAnh nhỏ nhẹ đáp:

- Thiếp không đói.

Người ấy cười nhỏ, nói:

- Ở vào tuổi nàng ăn uống liên miên vẫn còn đói, sao nàng nói không? Ta bảo chúng nó dọn vài thứ cho nàng ăn nhé?

MaiAnh lắc đầu:

- Sự thật lúc này thiếp đã ăn chút ít súp rồi!

- Vậy nàng uống chút rượu sam-ba nhé? (Champagne là thứ rượu đắt tiền, chỉ giới trưởng giả mới thường dùng).

MaiAnh lại lắc đầu từ chối:

- Thiếp không biết uống rượu.

Ông ĐờNi cười:

- Nàng không biết uống rượu thì hãy thử uống một lần. Trên thế gian nay không có người đàn bà nào không thích rượu Sam-ba.

Vừa nói ông vừa rót rượu vào ly đưa cho nàng. Rượu trong ngần sủi bọt trong chiếc ly pha-lê, ngời qua ánh mắt của ông ĐờNi... khiến MaiAnh không nữa chối từ. Nàng đưa ly lên

miệng uống thử một ngụm. Ông ĐờNi nheo nheo mắt nhìn nàng, mỉm cười hỏi:

- Nàng thấy thế nào? Ngon chứ?

MaiAnh thẹn thùng đáp:

- Thật lạ! Rượu không cay mà ngon quá!

Ông ĐờNi cười dòn:

- Nàng thấy không? Đâu có đàn bà nào không thích samba?

Bấy giờ cả hai chén tạc chén thù... Tuy mới gặp nhau mà đôi lòng nghe thân nhau lắm! Ông ĐờNi chợt thử thử bên tai nàng:

- Ta không muốn biết vì sao nàng có mặt trong nhà này? Nhưng ta muốn biết nàng tên gì? Nàng có thể nói không?

MaiAnh cúi mặt đáp nhỏ:

- Thiếp tên MaiAnh. Còn chàng? ĐờNi là họ của chàng đó sao?

MaiAnh hỏi thế vì đoán chàng không mang tên họ thật. Song ông ĐờNi vội đánh trống lảng:

- Nàng cứ gọi ta là Sạc (Charles).

Bỗng người ấy đổi giọng mơ màng:

- MaiAnh! Tên nàng đẹp quá, mà dung nhan nàng càng đẹp hơn! Giọng hát cùng với nhan sắc diễm kiều của nàng chắc đã làm bao nhiêu đàn ông điêu đứng rồi?

MaiAnh chớp chớp mắt thẹn thùng:

- Chàng đã khen quá lời! Thiếp chỉ mong đúng một nửa như lời chàng nói.

Bấy giờ qua ánh đèn mờ ảo của gian phòng gương mặt của MaiAnh càng xinh đẹp hơn, đôi má hây hây đỏ... Nàng đã chénh choáng hơi men! Có lẽ nàng đã say men rượu và cả men tình nữa!

Sạc im lặng nhìn nàng chiêm ngưỡng. Đôi tay chàng dịu dàng sờn trơn mớ tóc mây và lần lần xuống đến gáy... Rồi mỗi lúc đôi tay ấy càng phiêu lưu hơn... Toàn thân MaiAnh run bắn lên bởi những cảm giác đê mê của đôi tay thần diệu đó...

Giây phút này nàng không nhớ, không nghĩ gì nữa! Dĩ vãng đau khổ đã không còn, mà hận thù đàn ông cũng quên tuốt!

Trong trí nàng hiện giờ không còn nhớ đến bộ mặt điều hâu của PhuXê... gương mặt đáng sợ của Thân vương TaLây-Răn... gương mặt đầy hận thù của Văn LơRu... hay bộ mặt gớm ghiết của MộVăn... Ngay cả gương mặt đẹp trai bậc nhất của PhanXi độ nào và mới đây gương mặt hào hùng lẫm tử của ĐạtSơn...

Tất cả... tất cả... người và những gì xảy ra trong đời nàng... giờ phút này nàng quên sạch!

Trước mắt nàng hiện giờ chỉ còn gương mặt khả ái của Sạc ĐờNi, gương mặt diễm tình với đôi mắt đôi môi quyến rũ...

Toàn thân người ấy như có sức đá nam châm thu hút thể xác nàng, làm nàng khao khát được ôm xiết mãi trong vòng tay thần ái đó.

Sạc thủ thi:

- Nàng muốn thuộc về ta không? Nói đi! Nàng muốn không?

MaiAnh ngoẻo đầu vòng tay ôm cổ chàng, không trả lời. Nhưng cái câm lặng là câu trả lời «ung thuận». Chàng hiểu được nên đưa tay sờ trớn đôi má, đôi môi nàng... MaiAnh nhắm mắt lại, đôi môi run rẩy chờ đợi nụ hôn nồng cháy...

Và nụ hôn ấy tuyệt vời tưởng trên thế gian nào chưa có nụ hôn nào đậm đà đầy ma lực đến như vậy!

Sạc bồng nàng trên đôi tay tình ái, mắt nàng vẫn nhắm để tận hưởng những cảm giác thần tiên bởi sự va chạm thể xác với một người đàn ông...

Nàng không còn trong thế giới của loài người! Nàng đang sống trong cõi mộng mê...

Khi Sạc đặt nàng xuống, nàng mở mắt ra mới biết mình nằm trên giường ở một gian phòng khác thì có chút sợ hãi. Nhưng niềm lo sợ tan biến ngay khi Sạc nhảy phóc lên người

nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn mới. Từ giây phút đó MaiAnh không còn biết gì nữa...

Hai giờ sau tỉnh thức thấy mình gối đầu trên cánh tay của Sạc. Chưa có bao giờ nàng hưởng hạnh phúc đầy đủ như đêm nay và chỉ có đêm nay nàng mới biết thật sự thế nào là giây phút ái ân tuyệt vời.

Nhớ lại đêm trao thân cho Văn LơRu, nàng đau đớn vô vàn. Tự hỏi:

«Vì nàng không yêu hắn nên mới bị đau chằng?»

Nhớ tới đêm đó nơi vừa rom nàng uất ức tức giận Văn LơRu, cho rằng vì hắn sỗ sàng không biết yêu mới làm nàng đau.

Càng nghĩ, càng so sánh hai cuộc ái ân... nàng cảm nghe yêu Sạc vô cùng và tự nguyện trọn đời mình thuộc về chàng kể cả thể xác lẫn tâm hồn, mà không ai có thể chia cách.

Sạc ngủ say...

MaiAnh nằm một bên ngắm nhìn chàng với ánh mắt tràn đầy thương yêu. Một lúc chùng như không đè nén được tình yêu dào dạt dâng lên, nàng rút vào người chàng, thủ thỉ:

- Em yêu anh, Sạc! Linh hồn và thể xác em thuộc về anh trọn đời. Dù anh đi đâu, bất cứ hoàn cảnh nào, vinh hay nhục, nghèo khổ, hiểm nguy... Bất cứ ở đâu, bất cứ điều gì xảy ra... em vẫn không thay đổi và yêu anh mãi mãi.

Sạc bị nàng đánh thức, nhưng vẫn còn nhắm mắt, nghe nàng nói mấy lời chí tình mới mở mắt ra, giọng nhừa nhựa:

- Không ai biết trước ngày mai ra sao! Tốt hơn nàng đừng nên nghĩ ngợi xa vời. Giả tở như ta chết ngày mai, nàng theo ta và yêu ta mãi mãi được sao?

- Nếu anh chết thì em nguyện chết theo anh. Em muốn cảm ơn anh đã cho em hưởng một đêm hạnh phúc. Em biết từ đây em không thể nào sống thiếu anh.

Mấy lời thổ lộ của nàng khiến Sạc cảm động, quàng tay ôm nàng vào lòng nói nhỏ:

- Ta phải cảm ơn nàng mới đúng! Bởi chính nàng đã cho ta hưởng được một đêm tình ái tuyệt vời.

Chàng vừa nói vừa nâng cầm nàng lên nựng nịu âu yếm... Một phút sau Sạc bỗng ngáp một hơi dài, nói:

- Trời đã khuya lắm rồi. Nàng ngủ tiếp tục đi nhé?

Vâng lời chàng, MaiAnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, song vì quá hạnh phúc nên rộn rục không ngủ được. Nàng nghĩ:

«Sau cái đêm đầu kiếm đâm chết PhanXi ở SơTông, nàng trở thành goá phụ. Giờ đây nàng yêu Sạc, một người goá vợ. Cả hai cùng một hoàn cảnh bất hạnh trong hôn nhân, chắc chắn tình yêu này sẽ khấn khít bền vững, vì hai tâm hồn đau khổ sẽ nương tựa nhau».

Sạc chọt hôn nhẹ trên môi nàng và rút tay nhẹ nhàng khỏi đầu nàng, đặt nàng lên gối. Cử chỉ thật dịu dàng âu yếm như

người chồng cung cưu vợ, làm MaiAnh xúc động, nước mắt trào ra...

Sạc tưởng nàng ngủ nên không dám lay động. Một chốc chàng từ từ ngồi dậy. MaiAnh hé mắt len lén nhìn...

Nàng thấy DuRóc đứng bên cạnh giường, đang rí tai Sạc nói nhỏ điều chi đó...

Thoáng ngạc nhiên về thái độ của hai người đàn ông, MaiAnh lên tiếng hỏi Sạc:

- Việc gì thế hở anh?

- Không việc gì đâu! Giờ này còn khuya lắm! Nàng hãy ngủ tiếp nhé? Ta có việc cần phải đi.

Rồi quay sang DuRóc, ĐờNi ra lệnh:

- DuRóc! Sửa soạn xe nhanh lên! Ta phải đi ngay!

Chàng nói xong đã phóng xuống giường. MaiAnh hốt hoảng bật ngồi dậy, hỏi dồn:

- Anh bỏ em ở lại đây sao? Vì sao anh phải đi? Có việc gì xảy ra hở anh?

Sạc trở gót bước tới nắm đôi tay nàng đưa lên môi hôn, rồi nhỏ nhẹ bảo:

- Nàng đừng lo sợ nhé, cung của ta! Ta không làm chủ cho đời mình vì còn nhiều việc phải giải quyết. Giây phút yêu đương cùng nàng đành tạm ngưng ở đây. Ta phải về Ba Lê.

MaiAnh lo sợ cho hiểm nguy xảy đến cho Sạc, tim đánh thình thịch, sắc mặt đầy ưu tư, giọng nói run run:

- Em van anh! Xin cho em biết sự thật. Có phải anh mưu đồ khôi phục cựu trào?

Sạc thoáng ngạc nhiên khi nghe câu nói của nàng, nhưng rồi bật cười, nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Nếu nàng đoán ta là người như thế... Ta cũng không chối. Nhưng thôi! Nàng đừng nghĩ lời thôi nữa! Ngoan ngoãn nhé «Ái khanh» của ta.

MaiAnh phụng phịu đôi má, đôi mắt nhìn chàng...

Thấy chàng hỏi hỏi thay đổi y phục hấp tấp ra đi vào lúc nửa đêm nàng vô cùng xót thương, nghĩ rằng cuộc đời chàng đầy đầy hiểm nguy nên chàng phải sống trốn tránh bí mật.

Bỗng nhiên nàng lo sợ cho tình yêu của cả hai không trọn vẹn nếu chàng phải bỏ xứ trốn đi. Nếu thế nàng quyết theo chàng đến bất cứ phương trời nào, không nệ gian lao, hay hiểm nguy sống chết.

Ý đã quyết, nàng gọi Sạc bày tỏ tâm tình:

- Anh à, Xin anh hãy hứa với em, dù gặp cảnh khó khăn nguy hiểm nào cũng đừng bỏ em lại xứ này. Anh đi đến phương trời nào em cũng sẵn sàng theo gót chân anh.

Sạc đứng trước gương thắt càvạt, quay mặt nhìn nàng với ánh mắt đậm đà, cười nhỏ, bảo:

- Ta hứa sẽ không bỏ nàng mà cung?

Rồi chàng nghiêm giọng nói tiếp:

- Bây giờ ta ra lệnh nàng ngủ! Nhanh lên! Chui vô chăn!

MaiAnh nũng nịu nói:

- Nóng quá! Bắt người chui vào chăn, chịu sao nổi?

Sạc biết nàng nhõng nhẽo làm nũng với mình, nên chạy tới giường lấy chăn gói nàng vào trong, vừa cười vừa nói:

- Ta không thể nhìn thấy mặt nàng thêm nữa, nếu không ta không thể rời khỏi nhà này! Ta phải trốn nàng!

MaiAnh thò đầu ra khỏi chăn, hỏi:

- Bao giờ chúng ta gặp lại?

- Nay mai...

- Nhưng... nhưng...

- Không nhun nhị gì cả! Ngoan nhé, cung của ta!

- Nhưng anh không biết em ở đâu thì hẹn hò với em sao được?

Sạc cười ha hả:

- Phải quá! Nàng nói đúng lắm! Nhưng ái khanh đừng lo việc tầm thường đó. Ta tin ĐuRóc tìm ra nàng dễ như chơi! Vậy nhé? Khi nào ta có thể gặp lại nàng, ta sẽ cho lệnh ĐuRóc đi đón nàng. Ta yêu cung! Cung nhớ phải giữ cho giọng hát thanh tao mãi mãi nhé? Nhớ đừng để bị cảm cúm, không hát được, ta giận đó.

Sạc vừa nói vừa bước đi. MaiAnh nghe mấy lời căn dặn chăm sóc của chàng, rung rung nước mắt nhìn theo... Khi tay chàng đẩy cánh cửa sắp bước ra ngoài, MaiAnh hét hoảng gọi:

- Sạc! Xin anh bảo trọng.

Chàng quay mặt lại mỉm cười với nàng thay cho câu trả lời, rồi khép cửa lại đi thẳng.

Nàng nghe tiếng vó ngựa xa dần thì biết chàng đã đi hẳn rồi, lòng lâng lâng buồn, thấy rằng nằm trên chiếc giường sang trọng trong một gian phòng ấm cúng đẹp đẽ, nhưng bơ vơ một mình thì cũng không thể ngủ được!

Chàng đi rồi, ngôi nhà này đâu còn gì để giữ chân nàng lại? MaiAnh quyết định cũng ra về nên tuốt khỏi giường.

Nàng nhìn trong gương thấy bóng một người đàn bà lão thể với đường cong tuyệt mỹ, với đầu mày cuối mắt đôi môi còn đọng nét một đêm ái ân hoan lạc... thì đứng ngẩn ngơ nhìn bóng mà ngỡ như không phải chính mình!

Sự thật đêm nay nàng mới trở thành đàn bà! Sự thật đêm nay nàng mới cảm thấy có nhiều thay đổi. Các luồng máu trong người nàng như sùng sục sôi lên... Nàng nhắm mắt lại để tưởng nhớ đến nụ hôn, tưởng nhớ đến giây phút thần tiên...

Thình lình có tiếng gõ cửa. MaiAnh hốt hoảng phóng lên giường trùm chăn lại và lên tiếng:

- Ai đó? Xin hãy vào.

ĐuRóc xuất hiện nơi ngưỡng cửa, nói:

- Xin lỗi đã làm phiền cô. Xin cho biết lúc nào cô muốn ra về?

- Tôi muốn về ngay bây giờ có được không?

ĐuRóc ngần ngừ:

- Nhưng trời còn khuya lắm, cô không muốn ở lại ngủ thêm một lúc nữa sao?

- Tôi không thể ngủ nên cũng muốn về. Và lại tôi sợ Thân vương chờ tôi ở nhà và lo lắng cho tôi.

Nghe nàng nói câu đó, ĐuRóc mỉm miệng cười. Một nụ cười rất quái gở! Và không muốn MaiAnh nhìn thấy nên hắn quay mặt hướng khác. Hắn nói:

- Dù cô ở lại đây bao lâu Thân vương cũng không lo không trách cô đâu! Cô đừng ngại nhé?

Hắn nói thêm:

- Tôi bảo gia nhân dọn cho cô món súp nóng, trong khi chờ đợi cô mặc xiêm y nhé?

Hắn nói mà không chờ sự ưng thuận của MaiAnh bỏ đi tuốt vào nhà bếp.

* *

Bấy giờ ngồi một mình trong cỗ xe trên con đường dài vắng vắng MaiAnh tự hỏi:

«- Không biết Thân vương nghĩ thế nào về nàng đêm nay? Tại sao ĐuRóc biết chắc Thân vương không lo, không trách việc nàng về nhà trễ? Phải chăng họ giăng bẫy để nàng sa vào lưới tình của Sạc?»

Có thể lắm! Những tên cáo già như PhuXê, như TaLây-Răn, khi đánh một nước cờ làm gì không mưu kế tính toán?

Dù sao nàng nghe yêu Sạc lắm rồi. Mỗi tình này không chỉ là mối tình sông rung động ở con tim, mà còn rung động từng thớ thịt từng giòng máu luân lưu khi hai thể xác làm một, nên khó mà gỡ ra!

Khi xưa nàng yêu PhanXi bằng trái tim trong trắng của người con gái mới lớn. Cả hai chưa gần gũi ôm ấp nhau, nên hận thù có thể làm tan biến những kỷ niệm.

Còn hiện tại nàng yêu Sạc bằng tâm hồn lẫn thể xác, thì làm sao xoá được những kỷ niệm ái ân?

Nàng quyết định khi về nhà sẽ hỏi thẳng Thân vương về nguồn gốc của Sạc ĐờNi, vì nàng không thể sống thiếu chàng được nữa!

Đêm về khuya khí trời càng lạnh. MaiAnh ngồi thu mình trong chiếc áo choàng, trong cỗ xe rộng thênh thang... Sự thật cỗ xe tuy lớn, nhưng không thênh thang nếu có bạn đồng hành!

Khi này ĐuRóc đưa nàng lên xe liền cáo từ và xin lỗi MaiAnh vì bận việc nên không thể đưa nàng về tận nhà. Bởi thế mà MaiAnh phải ngồi thui thủi một mình trong xe, mặc tình cho tên đánh xe chạy vùn vụt.

Đâu đây có tiếng chuông nhà thờ đồm đồm 5 tiếng. Như vậy bắt đầu ban mai rồi? Có điều mùa Đông giờ này mặt trời chưa thức, vạn vật còn tối om.

MaiAnh nhìn bên ngoài cửa kính thấy mờ mờ con đường. Rồi nàng bỗng thấy giòng nước cuộn cuộn chảy thì biết rằng phía trước là một giòng sông.

Bỗng nàng kêu nhỏ trong miệng:

- Sao lạ vậy? Đây là sông Sen đây mà? (Seine).

Nàng hết sức kinh ngạc không hiểu tại sao tên đánh xe lại chạy tới sông Sen? Nàng nhớ lúc đi với Thân vương đến lâu đài của Sạc, xe không hề đi ngang đoạn đường này.

Đang lúc MaiAnh thắc mắc thì tên đánh xe mở cửa cho nàng và nói:

- Mời phu nhân xuống xe để lấy phà.

MaiAnh kinh động hỏi:

- Tại sao phải lấy phà? Khi nãy ra đi tôi đâu phải lấy phà qua sông Sen?

- Vì khi đi xe chạy qua cầu SênLâu (Saint-Cloud). Giờ này trên cầu tuyết đóng băng, rất khó cho xe và ngựa chạy tới, nên tôi phải chạy vòng ngả này.

Giọng nói của hắn ồ ồ. MaiAnh liếc nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn lạnh băng băng, không có vẻ thật thà, nên trong bụng có chút ghê sợ. Nàng cố trấn tĩnh, nói:

- Giờ này còn sớm lắm. Phà chưa đưa khách qua sông. Tốt hơn người hãy quay xe lại đường cũ chạy qua cầu SênLâu.

Nàng nói gần như ra lệnh. Nhưng tên đánh xe đôi đáp với nàng không mấy nể nang:

- Không cần quay về lối cũ! Tôi nghĩ, giờ này phà bắt đầu đón đưa khách rồi. Phu nhân hãy xuống xe qua đò.

Biết không thể nào buộc hắn nghe theo lệnh mình, MaiAnh đành phải xuống xe sau tiếng thở dài chán nản.

Một tay nàng kéo váy để áo không chạm đất, một tay phải vịn tên đánh xe mới có thể bước đi trên con đường trơn trượt đóng băng.

Thình lình có một màn đen phủ xuống đầu nàng...

* * *